

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 911/21
22.2.2024. године
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Марине Јакић, председника већа, Ивана Илића и Сање Пејовић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Славиша Јочић, адвокат из Београда, ул. Булевар ослобођења бр. 26, против тужене ББ из ... и тужене ВВ из ..., чији је пуномоћник Емин Дешевић, адвокат из Београда, ул. Миклошићева бр. 34, ради утврђења брачне тековине, одлучујући о жалби тужене ВВ изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П. 1776/17 од 04.09.2020. године, у седници одржаној дана 22.02.2024. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене ВВ из ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П. 1776/17 од 04.09.2020. године у ставу првом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Другог основног суда у Београду П. 1776/17 од 04.09.2020. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена ВВ из ... да тужиљи АА из ... плати трошкове првостепеног поступка у износу од 95.002,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом принудног извршења.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужене ВВ из ... за накнаду трошкова другостепеног поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом Другог основног суда у Београду П. 1776/17 од 04.09.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље па је утврђено право сусвојине тужиље, по основу брачне тековине: у делу 1/2 идеалног дела на катастарској парцели ..., КО ..., површине 13,3бари, ул. ..., остало грађевинско земљиште, у делу 1/2 идеалног дела породичне стамбене зграде на катастарској парцели..., КО ..., број зграде 1, површине 119м2, ул. ..., објекат преузет из земљишне књиге, у приватној својини и у делу 1/2 идеалног дела породичне стамбене зграде на катастарској парцели ..., КО ...,

број зграде 2, површине 62м², ул. ..., објекат изграђен без одобрења за градњу, све уписано у лист непокретности бр. ..., КО ..., а што су тужене ББ из ... и ВВ из ... дужне да признају и трпе, као и да омогуће тужиљи упис права сувојине код надлежне Службе – РГЗ, када се за то стекну законски услови. Ставом другим изреке, обавезана је тужена ВВ да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 110.782,00 динара.

Тужена ВВ је благовременом жалбом побијала наведену пресуду у целости из свих законских разлога. Трошкове другостепеног поступка опредељено је тражила.

Апелациони суд је испитујући побијану пресуду у смислу чл. 372 ЗПП утврдио да је жалба тужене ВВ делимично основана.

Првостепени суд није учинио битну повреду одредаба парничног поступка прописану одредбом чл. 374 ст. 2 тач. 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужиља и пок. ГГ били су преко 60 година у браку, од 27.10.1951. године до смрти пок. ГГ дана 07.02.2012. године, из ког су добили два сина ДД и ЋЋ. У току трајања брака супружника тужиља је радила за надницу 12 година, бринула се о кући, домаћинству и деци, а радила је у “...” фабрици текстила 18 година, док је супруг обрађивао њиве, с тим што му је тужиља помагала после подне, када није на послу. Такође је продавала воће и поврће на пијаци. Тужиља је од оца наследила њиву у ... и када је то продала купила је трактор како би супруг и она обрађивали њиву. Тужиља и њен сада покојни супруг ГГ су предметну заједничку имовину стекли током трајања брака.

Након правноснажно окончаног оставинског поступка иза покојног ГГ, тужена ББ, унука тужиље по покојном сину ЋЋ, наследила је право сукоришћења катастарске парцеле ..., КО ..., са уделом од 1/3 и право власништва на породичној стамбеној згради означеној бројем 2, док је син тужиље ДД наследио право сукоришћења катастарске парцеле ..., КО ..., са уделом од 2/3 и право власништва у целини на породичној стамбеној згради означеној бројем 1, уз терет доживотног уживања на непокретној имовини која му је припала у наслеђе у корист тужиље, по постигнутом споразуму у погледу деобе наслеђене имовине.

Након смрти тужиљиног сина ДД, дана 21.11.2014. године, право сукоришћења са 2/3 идеалног дела катастарске парцеле ..., КО ..., и право власништва на породичној стамбеној згради означеној бројем 1, у ул. ..., наследила је супруга оставиоца, ВВ, тужена у овом поступку.

Тужиља у правноснажно окончаном оставинском поступку иза пок. ГГ није истакла захтев за издвајање њене имовине стечене у браку из заоставштине оставиоца. У служби за катастар непокретности Гроцка тужена ББ уписана је са правом власништва – уделом 1/1 на породичној стамбеној згради бр.зг. 2, на катастарској парцели ..., КО ..., и правом сувласништва 1/3 идеалног дела на катастарској парцели ..., КО ..., а тужена ВВ, са правом власништва – уделом 1/1 на породичној стамбеној згради бр. зг. 1, на катастарској парцели ..., КО ..., и правом сувласништва са 2/3 идеалног дела на катастарској парцели ..., КО ..., са правом доживотног уживања

тужиље.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је правилно оценио да су тужиља и пок. ГГ у току трајања брака заједничким радом стекли заједничку имовину, која представља предмет овог спора. Првостепени суд налази да чињеница да тужиља није истакла захтев за издвајање имовине од заоставштине у току оставинског поступка иза пок. ГГ који је правноснажно окончан не представља сметњу за остваривање овог захтева у парничном поступку будући да остваривање имовинскоправног захтева произлази из правно ваљаног правног основа ради стицања неког права на непокретности, што у овом случају није спорно, да је тужиља била у браку са покојним ГГ и да у складу са трајањем брака може да остварује права на непокретности које су заједно стекли током трајања те брачне заједнице.

Стога је првостепени суд правилном применом одредби чл. 171 ст. 1 и чл. 180 ст. 2 Породичног закона и чл. 9 Закона о основама својинскоправних односа одлучио као у изреци првостепене пресуде. Тужена ББ је на рочишту 11.06.2019. године признала чињеничне наводе тужиље дате у тужби и постављени тужбени захтев, а што је потврдила и поднеском од 12.02.2020. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања правилно је првостепени суд усвојио тужбени захтев, а за своју одлуку дао је потпуне, јасне и на закону засноване разлоге које прихвата и другостепени суд због чега их сагласно чл. 396 ст. 2 ЗПП у образложењу ове одлуке не понавља.

Супротно жалбеним наводима, правилно је првостепени суд пошао од законске претпоставке о једнаким уделима супружника у стицању имовине у току трајања брака, а што произлази из доказа изведених током поступка, те је утврдио да тужиљи као супрузи пок. ГГ припада 1/2 предметних непокретности за које је утврђено да су стечене током трајања брака. Ово с обзиром да тужена ВВ није доказала испуњеност законских услова за одступање од законске претпоставке о једнакости удела супружника прописан чл. 180 ст. 2 Породичног закона. Тужена ВВ која је тврдила да је удео тужиље мањи уколико уопште постоји, јер су спорне некретнине стечене из посебне имовине пок. ГГ, при чему тужиља у брак није унела никакав мираз, ту чињеницу током поступка није поткрепила адекватним и релевантним доказима, а на њој је лежао терет доказивања те чињенице.

Без утицаја су наводи жалбе којима се оспорава оцена исказа сведока ЕЕ, унук тужиље и покојног ГГ, на околност стицања предметне имовине, јер је суд правилном оценом доказа у целини и појединачно, у смислу чл. 8 ЗПП, утврдио да су тужиља и њен покојни супруг ГГ стекли предметну имовину као заједничку имовину током трајања брака, те је на основу резултата целокупног поступка одлучио које ће чињенице узети као доказане.

Неосновани су наводи жалбе да првостепена пресуда противречи оставинском решењу, јер правноснажно решење о наслеђивању везује странке које су учествовале у поступку расправљања заоставштине само у погледу права и обавеза које произлазе из права наслеђивања. Свако лице, па и оно које је учествовало у поступку расправљања заоставштине, ако има неки основ за стицање права својине на стварима заоставштине независно од права наслеђивања, у конкретном случају брачне тековине, може

остварити своје право по том основу и после правноснажно завршеног оставинског поступка. Ово из разлога што се захтев за издвајање из заоставштине дела имовине стечене током трајања брака заснива на праву власништва која је на оригинаран начин стечена заједничким радом супружника у браку, а не на одредбама Закона о наслеђивању. Стога се захтев може истицати и после правноснажности решења о наслеђивању, чак и када је то решење било донето у оставинском поступку у коме је учествовала и тужиља.

Из наведених разлога, применом одредбе чл. 390 ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде.

Међутим, основано се жалбом тужене ВВ указује да првостепени суд није правилно одмерио трошкове поступка. Наиме, правилно је првостепени суд досудио тужиљи трошкове за састав тужбе у износу од 6.000,00 динара, за приступ на три одржана рочишта у износу од по 7.500,00 динара, као и за таксу на пресуду у износу од 66.502,00 динара, али је погрешно досудио таксу на тужбу у износу од 15.780,00 динара, имајући у виду да је решењем П. 1776/17 од 18.04.2018. године првостепени суд ослободио тужиљу плаћања судске таксе на тужбу, услед чега је другостепени суд обавезао тужену ВВ да тужиљи накнади трошкове у укупном износу од 95.002,00 динара, а све засновано на важећим АТ и ТТ у време пресуђења.

Из наведених разлога, применом одредбе чл. 401 тач. 3 ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке ове пресуде.

Туженој ВВ, с обзиром на то да је у жалбеном поступку успела само у незнатном делу и то у погледу трошкова поступка, њен захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка је одбијен применом одредбе чл. 165 ст. 1 ЗПП у вези чл. 153 ст. 3 истог закона одлуком из става трећег ове пресуде.

**Председник већа-судија
Марина Јакић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић